

З С В Я Т О М ПЕРШОТРАВНЯ!

ПРОЛЕТАРІ ВСІХ КРАЇН, ЄДНАЙТЕСЯ!

За інженерні кадри

Газета видається з лютого 1981 року.

ОРГАН ПАРТКОМУ, РЕКТОРАТУ, ПРОФКОМІВ ТА КОМІТЕТУ КОМСОМОЛУ ВІННИЦЬКОГО ПОЛІТЕХНІЧНОГО ІНСТИТУТУ

№ 17 (174)

Виходить раз на тиждень

Вівторок, 30 квітня 1985 року.

Ціна 1 коп.

НАЗУСТРІЧ XXVII З'ЇЗДУ КПРС

ЧАС АКТИВНИХ ЗВЕРШЕНЬ

Комунисти, весь колектив нашого інституту глибоко ознайомилися з доповіддю Генерального секретаря ЦК КПРС М. С. Горбачова на квітневому Пленумі ЦК КПРС. Повідомлення про скликання чергового XXVII з'їзду нашої партії і завдання, зв'язані з його підготовкою і проведенням, викликали жвавий обмін думками серед викладачів, співробітників, студентів.

Справді, великий у нас загін молоді, який нині здобуває освіту, а завтра стане на виробництві. Нинішні випускники трудитимуться над втіленням в життя рішень, що їх у лютому наступного року прийме XXVII з'їзд КПРС. «Широко використовуючи досягнення науково-технічної революції, привівши форми соціалістичного господарювання у відповідність з сучасними умовами і потребами, ми повинні добитися істотного прискорення соціально-економічного прогресу. Іншого шляху просто немає» — вказує М. С. Горбачов.

Ось як постає питання і розв'язувати його, безперечно, належить наполегливо і творчо, щоб прискорити економічний розвиток, щоб бути на рівні великих завдань, що їх диктує час. Перебуваючи у стінах вузу, потрібно готувати себе до завтрашньої серйозної роботи. Треба глибоко розуміти, що особливо актуальним є питання про зміцнення порядку і дисципліни. Це — настійна вимога дня. Кожен повинен самовіддано займатися своєю справою, сумлінно виконувати свої прями обов'язки: кому — вчитися, кому — навчати.

У доповіді товариша М. С. Горбачова визначаються «головні лозунги моменту, які треба зробити лейтмотивом наших передз'їздовських зборів, усієї підготовки до XXVII з'їзду партії, — це творча праця, єдність слова і діла, ініціатива і відповідальність, вимогливість до себе і товаришів». Вчинки і діла — ось критерій, за яким оцінюється людина. На час зростання таких ділових якостей, як компетентність, почуття нового, ініціатива, сміливість і готовність брати відповідаль-

ність на себе. Потрібно вміти поставити завдання і довести до кінця його розв'язання. І чи не найголовніше — бажання вчитися працювати.

Вуз, що готує майбутніх фахівців, має свою найголовнішу роботу, — постійно давати своїм вихованцям знання, прищеплювати їм практичні навички майбутньої спеціальності. І ще вуз — це передній край науки, що забезпечує дальший розвиток технічного прогресу і нам не байдуже, хто як і чому вчить, як рухається ця наука. Партком, партійні організації інституту, виходячи з настанов партії, пильно приглядаються до можливостей і резервів, до успіхів і недоліків.

Чого гріха таїти, на деяких кафедрах ще проглядається небажання помічати негативні явища. Нещодавно, наприклад, на засіданні парткому було заслухано роботу партбюро і адміністрації факультетів автоматики і обчислювальної техніки та радіотехнічного з питань підготовки науково-педагогічних і керівних кадрів. Не буду зупинятися на позитивних досягненнях. Як загальний недолік за два останні роки на жодному з факультетів не видано учбового посібника чи книжки, не підготовлено монографії з проблем вищої школи. На РТФ не ведеться серйозна цілеспрямована робота з колишніми випускниками, що залишилися на кафедрах, фактично немає резерву керівних кадрів. Партійні бюро і ради факультетів недостатньо заслуховують звіти дослідників про хід підготовки дисертаційних робіт. Особливо серйозні недоліки в підготовці науково-педагогічних і керівних кадрів на радіотехнічному факультеті.

Пленум ЦК нашої партії ставить серйозні і відповідальні завдання по підвищенню особистої відповідальності за доручену ділянку роботи. Виходячи з нових вимог, нам потрібно підтягнутися в роботі, активізувати всю свою діяльність, щоб гідно зустріти наступний XXVII з'їзд КПРС.

І. МЕЛЬНИК,
секретар парткому.

ПРИВІТАННЯ

День міжнародної солідарності трудящих у боротьбі проти імперіалізму, за мир, демократію і соціалізм відзначатиме все прогресивне людство світу.

Студенти, викладачі і співробітники інституту, як і весь радянський народ, зустрічають Першотравень в обстановці високого трудового і політичного піднесення, викликаного підготовкою до 40-річчя Великої Перемоги радянського народу над фашизмом та чергового XXVII з'їзду КПРС.

Вони відзначають, що запорукою всіх наших перемог є непохитна єдність Комунистичної партії і народу, наша вірність заповітам великого Леніна, висловлюють впевненість в тому, що успішне виконання пла-

нів і соціалістичних зобов'язань одинадцяті п'ятирічки сприятиме дальшому підвищенню добробуту, освітнього рівня і культури всіх радянських людей.

В інституті з кожним роком поліпшуються умови для виховання і підготовки молодих висококваліфікованих спеціалістів, здатних до активної трудової і громадської діяльності.

У день свята весни, миру і щастя сердечно вітаємо весь інститутський колектив з Першотравнем, бажаємо доброго здоров'я, нових творчих успіхів на благо рідної Вітчизни.

ПАРТКОМ, РЕКТОРАТ, ПРОФКОМИ, КОМІТЕТ КОМСОМОЛУ.

ЇХ ІМЕНА НА ДОЩІ ПОШАНИ

Колектив інституту успішно справився з виконанням планів і соціалістичних зобов'язань за минулий рік. В цьому позитивну роль відіграло трудове суперництво, яке проходило під девізом гідної зустрічі 40-річчя Великої Перемоги та боротьби за привоєння інституту імені В. І. Леніна.

Спільною постановою ректорату і профкому викладачів та співробітників на інститутську Дошку пошани занесено наступних товаришів: **Архипова Микола Васильович** — співробітника інституту, **Буреннікова Юрія Анатолі-**

йовича — старшого викладача кафедри ТАМ, **Васюру Анатолія Степановича** — доцента кафедри АІПТ, **Вальчука Бориса Анастасійовича** — завідуючого кафедрою історії КПРС, **Гарник Валентину Антонівну** — старшого викладача кафедри вищої математики, **Горшечникова Юрія Антоновича** — старшого викладача кафедри ТАМ, **Грумніського Валентина**

Максимовича — бригадира СКТБ «Модуль», **Змієвську Марію Тимофіївну** — завідувачку підготовчими курсами, **Калайду Василя Степановича** — начальника ЕОМ обчислювального центру, **Малікова Віктора Тимоновича** — професора, завідуючого кафедрою АІПТ, **Мокіна Бориса Івановича** — завідуючого кафедрою ЛСС, **Налбандяна Давида Бегларовича** — декана енергетичного факультету, **Пінчука Юрія Климентійовича** — декана вечірнього факультету, **Риндюка Володимира Івановича** — асистента кафедри теоретичної механіки, **Сажаєва Костянтина Семеновича** — водія, **Сокирянську Ріту Марківну** — доцента кафедри філософії, **Скнар Олександра Пилиповича** — доцента кафедри філософії, **Филинюка Миколу Антоновича** — доцента кафедри електронних приладів, **Юдіна Дмитра Олександровича** — старшого наукового співробітника кафедри конструювання і виробництва радіоапаратури.

5 ТРАВНЯ — ДЕНЬ ПРЕСИ

За дороговказом партії

І першокурсник, і випускник, і викладач і співробітник інституту, як і весь наш народ одностайно підтримують курс Радянського Союзу на зміцнення і збереження миру. Партія, будучи вірною вченою свого засновника і вождя, веде нас цим шляхом. І саме тому ми впевнено рухаємося вперед, добиваємося все нових і нових перемог. Нині, як вказувалося на березневому (1985 р.) Пленумі ЦК КПРС, стратегічним нашим завданням є прискорення соціально-економічного розвитку країни, вдосконалення всіх сторін життя суспільства. Ми повинні і зобов'язані в найкоротші строки вийти на найпередовіші науково-технічні позиції, на вищий світовий рівень продуктивності суспільної праці. Тому маємо, насамперед, неухильно дбати про дальший розвиток економіки, зміцнення соціалістичної власності, посилення організованості і дисципліни. Тільки так можна наповнювати дедалі глибшим і конкретнішим змістом програмне подороження партії: «Все в ім'я людини, на благо людини».

З повним розумінням сиринявши настанови партії, робітники, колгоспники, інтелігенція, всі радянські люди розгорнули широкий розмах соціалістичного змагання за успішне виконання плану нинішнього року і п'ятирічки в цілому, за гідну зустріч наступного XXVII з'їзду КПРС. По-новому організувати змагання — така вимога ставиться у нашому інституті. Колектив багато робить для того, щоб трудове суперництво було справді дієвим, працювало на кінцевий результат.

Усе своє життя В. І. Ленін віддавав боротьбі за те, щоб краще жилося трудящим і їхнім дітям, і саме цим здобув всенародну шану і всенародну любов, які живуть понині і житимуть у віках. Одним з найяскравіших проявів цього є традиційні Всесоюзні комунистичні суботники, які присвячуються річницям з дня

народження В. І. Леніна. Мільйони і мільйони людей виходять на них і трудяться без претензії на винагороду за працю. Та ще й як трудяться — кожен старается зробити якомога більше і краще. Свою вірність цим славним ленінським традиціям показав і наш інститутський колектив.

Багатогранне життя вузу прагне охопити наша багато тиражна газета, активісти якої 5 травня відзначатимуть День преси. В їх числі — ветеран Великої Вітчизняної війни, голова секції військово-патріотичного виховання В. М. Говоров, співробітник учбового відділу Г. П. Завальнюк, студент п'ятого курсу факультету автоматики і обчислювальної техніки Євген Міняйло, завідувач методкабінетом З. Я. Грозний, декани факультетів загальнотехнічного, зоачного, енергетичного, автоматики і обчислювальної техніки А. М. Тхорівський, В. С. Білоусов, С. Г. Лютворт, Д. Б. Налбандян, заступник голови профкому викладачів і співробітників інституту В. І. Ковальчук, секретарі партбюро факультетів радіотехнічного і машинобудівного В. Клочко, Ю. А. Буренніков, зав. кафедрою нарисної геометрії О. М. Кузьмін, проректор по учбовій роботі Ю. О. Карлов, професор В. С. Осадчук, доцент М. А. Филинюк, голова спортклубу О. Мрищук, народні дозорці В. Демешко, В. Клиничук, член ради молодих вчених і спеціалістів СКТБ «Модуль» І. Матюшенко, викладач кафедри історії КПРС О. М. Воронцов та багато інших.

З безсмертним іменем Леніна, натхненні безсмертними ленінськими ідеями, живемо, працюємо, боремося, творимо новий світ, і дедалі вище й вище над нами піднімається полум'яний Заклик ЦК КПРС:

— Під прапором Леніна, під керівництвом Комунистичної партії — вперед, до нових перемог у комунистичному будівництві!

Нині надзвичайно велике значення має розвиток науки і техніки. І коли ми говоримо про науково-технічний прогрес, дошукуємося істи-

мки, е аудиторія лабораторія. А починається все з великого бажання умудреного досвідом викладача пробудити інтерес до нового, досі не зведеного,

кві і дівчат до вершин пізнання науки. Якраз такою великою аудиторією, що вмістила в себе сотні допитливих, і була обласна студентська науково-технічна

вінаходів, 84 — за результатами впровадження, 125 — рекомендовано до впровадження. Сорок вісім доповідей було підготовлено студентами — іноземцями.

Про масовість прилучення до науково-технічної творчості свідчить і така цифра — 1338. Така кількість студентів взяла участь в роботі секцій. Конференція пройшла активно організовано і на достатньо високому рівні. Такий високий творчий настрій сприяє дальшому розвитку науково-дослідної роботи студентів, буде добрим імпульсом на майбутнє.

У день свята весни приємно повідомити читачів газети, що Почесною грамотою нагород-

жено тридцять шість студентів. З нашого факультету це Станіслав Подольчук, Володимир Карпуть, Ігор Мироненко, Анатолій Бурневський, Наталія Поліщук, Олена Філоненко. Оголошено подяки тридцяти дев'яти викладачам.

Науково-технічна творчість молодих сприяє значній активізації пошукової діяльності. Набуті у стінах вузу навички наукового підходу до розв'язання невирішених завдань роблять добру послугу кожному, хто згодом трудитиметься на виробництві. Тому всіляка підтримка і заохочення сприяють значному зростанню рядів винахідників і раціоналізаторів. Постійна турбота про поповнення рядів справді

мислячих інженерів стає запорукою дальшого розвитку науково-технічного прогресу.

Свої творчі здобутки студенти присвячують славному 40-річчю Великої Перемоги, наступному з'їздові нашої партії. Наснаги у творчості надає визначна подія в житті молоді і студентів, зв'язана з XII Всесвітнім фестивалем, що проходитиме нинішнім літом у столиці нашої Батьківщини — Москві.

Тож нехай не буде кінця полботу студентської творчості, справжнього дерзання.

С. БАРОН
студент групи 3
ТМ-83 машинобудівного факультету.

ПОЛІТ БЕЗ КІНЦЯ

ни у складних процесах взаємозв'язків людини і природи, прагнемо поставити на службу людству нові досягнення в галузі техніки, її творчих розробок, то завжди натрапляємо на відправний пункт першопізнання. Стоєво студентства тим пунктом, на якому власне починається політ ду-

спрямувати допитливий розум до таїн невідомого.

У кожного з молодих вихованців інституту своя стежина, яка веде в цікавий світ науки. Сьогодні ж мову хочеться повести не про одинаків, які досягають високих рубежів, а про масове сходження сотень юна-

конференція. Проходила вона на базі нашого інституту, присвячена була 40-річчю Перемоги радянського народу у Великій Вітчизняній війні. Тут працювало тридцять сім секцій, на яких заслухано 643 доповіді. Варто сказати й про те, що 53 з них було на рів-

ТЯГНУТЬСЯ ПАГІНЦІ ДО СОНЦЯ

У Київському політехнічному інституті розпочався студентський фестиваль «Мир переможе війну». Сюди з'їхалися гості з інших вузів країни, щоб сказати своє рішення «Ні!» гонці озброєнь. Їх багато — молодих, дужих, щасливих. Їхній голос протесту звучить дедалі сильніше. Плането, слухай їх! Вір

ім!
Не впізнати студентське містечко політехнічного інституту. Причепурене воно транспорнтами, плакатами, панно.

Яскраві фарби третього фестивалю Миру. Найбільше, мабуть, зелених і голубих. Зелених як земля навесні. Синіх — як небо після дощу, як утвердження життя на

планеті.

Мир переможе. Та чього обов'язково треба боротися. Часто навіть із гвинтівкою в руках. Як доводиться боротися народам Сальвадору, Нікарагуа, Афганістану.

— Встати! Суд іде! Звинувачується світовий імперіалізм. Слово мають жертви його злочинів.

Васі Тухі приїхав навчатися до Радянського Союзу із Народно-Демократичної Республіки Афганістан. Там, на батьківщині, смерть ходила за ним назирці. Тридцять осколків уп'ялися в його тіло після вибуху бомби, зробленої в Сполучених Штатах Америки. Шість осколків досі носить у собі.

Хоанг Ван Цяо, студент із СРВ, Мазін Роман Хосан із Палестини ніколи не забудуть, як американські солдати убивали мирних жителів. Знає, яке це горе, коли війна забирає рідних і друзів, нікарагуанець Едді Оамсон.

Мир переможе. Про це співає ансамбль політичної пісні студентів із Німецької Демократичної Республіки, яким ке-

рує п'ятикурсник факультету електроприладобудування КПІ Франк Мюле.

Із надією дивимося на алею Миру на території студмістечка, закладену два роки тому, коли в Інституті відбувся перший такий фестиваль. Тягнуться молоді пагінци до сонця...

Г. ШУМЕЙКО.

Святом комуністичної праці називають його радянські люди — святом, яке у великих масштабах втілює в наші дні прозорливо оцінений В. І. Леніним перший «свідомий і добровільний почин робітників в розвитку продуктивності праці в переході до нової трудової дисципліни, в творчості соціалістичних умов господарства і життя». Минулий суботник, приурочений 115-й річниці з дня народження В. І. Леніна, продовжив славу історичну естафету.

За традицією Всесоюзний комуністичний суботник — це огляд організованості, дисциплі-

ни і порядку на всіх ділянках. Чудові традиції Великого почину незмінно служать патріотичною, моральною і професійною школою для радянської молоді, студентів. Працюючи поруч з ветеранами, юнаки і дівчата наочно сприймають уроки ініціативи, відповідальності за доручену справу, високої свідомості суспільного обов'язку. Ударна праця в ім'я дальшого розквіту Батьківщини — краще підтвердження вірності молодого покоління слави батьків.

У колективізм, взаємодопомозі заключається величезна творча сила наших свят праці. Під час «червоної суботи», як

На суботнику, на комуністичному

в робочі будні, тон задавали комуністи. Працюючи на ленінському комуністичному суботнику, студенти, викладачі, співробітники знали: труд їх — в ім'я шастя, в ім'я миру. Труд на комуністичному суботнику — висока міра наших повсякденних можливостей у боротьбі за виконання народногосподарських планів.

Продуктивно, святково працював інститутський колектив, його дбайливі руки зробили ще кращі вулиці, сквери, площі.

Олександр ПІНЧУК,
секретар комітету комсомолу.

Важкими слізьми-зернами плакали нескошені хліба. Вітер, здіймаючи куряву на дорогах, крутив її на всі боки, хвацько витанцював вихорцями. Зрідка набігали невеличкі хмаринки і тоді на прив'ялі луки сіявся курячий дощ, пронизаний сонячним промінням. Голубим полум'ям горіли мокрі рейки.

Ми пасли корів вздовж залізниці, хоча трава у березі була соковитішою. Та нас цікавило не пасовисько, а поїзди. Вони йшли часто, один за одним. З розкритих вагонів на нас дивились солдати, на платформах стояли накріті брезентом танки, гармати.

Якось Сашко кинув у вагон букет синіх волошок, і червоноармійці махали нам руками аж до тих пір, поки поїзд не скрився за поворотом.

З того дня, не змовляючись рвали волошки і прозогом кидалися до заліз-

ничної колії. Та поїзди чомуть вже нікуди не поспішали. З ранку до вечора йшли дощі, дрібні й нудотні своєю нескінченністю. Блискучі рейки вкрилися рижим ластовинням. Ми стояли з зів'янутими букетами.

Та ми, як і ми годинами простоював біля залізниці. Червоноармійці з'явилися нежданно. Їх було п'ятеро. Вони йшли берегом повз наше село. Обличчя неголені, губи закіптілі від крові, в очах туман.

Біля кам'яної труби, що довгою тунеллю пробивала наші бійці зупинилися. Хто казаном, хто прямо каскою брав воду з джерела і жадібно пив.

Хлопчики чомусь засоромилися, поховали за спину квіти, а я віддав свого букета найбільшому солдату, у котрого була забинтована голова. Я бачив, як здригнулася його рука і насупились руські брови. Він жа-

— Іде! Зовсім близько!.. Та поїздів не було. То гриміла війна.

— Оточення, хлопці, — авторитетно заявив Сашко і підтягнув замурзані штани. Обличчя його задубіло від холоду, ніс аж посинів,

дібно припав до того букета.

— Пахнуть як!.. Землею нашою... Спасибі, синочку. Очі у нього були затьмарені, як у мого батька, коли він йшов на фронт. І взагалі він чимось нагаду-

вант!

Він закинув за плечі рюкзак, схопив гвинтівку, весело підморгнув нам карим оком і важко зітхнув: — Ех, дітоньки... Ну, бувайте здорові.

І побіг, тримаючи в одній руці гвинтівку, в другій — волошки, що так пахли землею.

Ми викарабкалися на нарис, стояли і дивилися, як ярмом йшли червоноармійці.

— Пішли до Чорного лісу, — сказав Сашко, посмоктуючи цукор, що дав нам боєць з таким цікавим прізвиськом Буйнопільський. І раптом з переляку закричав: — Німці! Німці!

Ми скотились донизу, сховалися в тунелі. Вистукуючи від страху зубами, Сашко шепотів:

— Дивлюсь, а їх штук тридцять. В зелених шинелях, касках. З автоматами... Зав'язалась стрілянина.

— Іду, іду, товаришу лей-

Я заплакав. Хлопчики теж

плакали. А потім, коли бій стих, Сашко сказав: — Пішли подивимось як наші їм дали.

Ми довго кралися заростями верболозу, провалювалися в руде багно. А коли вийшли, то нікого не побачили. Зігнувшись, Сашко побіг через високі бур'яни. Ми вслід за ним.

— Ой! — крикнув Сашко і відсахнувся. Під горою, зачепившись за полин, валялись дві німецькі каски. Буйнопільський лежав горілиць з відкритими очима. Йшов дощ, а він не жмурився, дивився в небо великими карими очима.

Поруч з ним лежав букет побурілих від крові волошок. В яру пахло димом і порохом.

С. ФЕДОТОВ.

— Дивлюсь, а їх штук тридцять. В зелених шинелях, касках. З автоматами... Зав'язалась стрілянина. Я заплакав. Хлопчики теж

ЧЕРВОНІ ВОЛОШКИ

НОВЕЛА

С. ФЕДОТОВ.

Редактор
С. ДЖЕДЖУЛА.